

zločinu, byl zevnějšími počiny neomylně projeven, by jednání vylučovalo každý odchýlný výklad. Právem spatřen byl ve vstupu obžalovaných do cizího stavení a bytu a v pokusu stěžovatelky, vstoupiti do druhého pokoje, kde byly cenné věci, takový zevnější počín, v němž se zlý úmysl pachatelův zřejmě, totiž na venek pozorovatelně, byť i neomylně vyjádřil, tudíž čin ke skutečnému vykonání vedoucí (§ 8 tr. zák.). Neboť, vstoupil-li pachatel, zamýšlející spáchat v cizím bytu krádež, do tohoto bytu a pokoje, jest z toho zřejmo, že tím k provedení krádeže samé již přikročuje a zlý svůj úmysl uskutečňuje. Při tom nerozhoduje, že pachatelky, zejména i stěžovatelka, předem nevěděly, jaké předměty v pokoji jsou. Stačí všeobecný úmysl pachatelův osvojiti si to, co v bytě na cenných věcech právě najdou, a snadno mohou si osvojiti a odnésti. A když soudce za takových okolností dle nabytých zkušeností dospěl k přesvědčení, že by byly obžalované ukradly hodinky a šatstvo, jsoucí v druhém pokoji, nelze uznati právně pochybným, když jim pokus krádeže těchto věcí, a to, vzhledem ku zjištěnému spolupachatelství, každé z nich, za vinu přičetl.

Čís. 1600.

Pod skutkovou podstatu §u 129 I. b) tr. zák. spadá každý čin, jímž hledáno neb nalezeno pohlavní ukojení na těle osoby téhož pohlaví. Při tom netřeba společnosti zneužitě osoby; stačí pouhé dopuštění smilného činu; u spolupachatele pohlavně sotva vyvinutého se vyžaduje, by v činu postřehl jeho povahu jakožto smilstva proti přirozenosti.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1924, Kr II 486/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Ferdinanda Z-a a Ludvíka Sch-e do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. září 1923, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle §u 129 písm. b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného Ludvíka Sch-e uplatňuje zmatek dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., dovozujíc především, že zločin §u 129 b) tr. zák. předpokládá jednání souloži podobné (immissio penis in anum, in os a podob.) a že pouhé činy rázu onanistického ke skutkové podstatě nepostačují. Neshledávajíc pro názor ten opory v doslovu zákona, dovolává se jeho vzniku. Než právě tento vznik zákona (jak doličeno v poznámce k rozhodnutí vid. sbírky čís. 2747), nasvědčuje tomu, že Josefinským zákoníkem z dřívějšího objemu zločinu smilstva proti přirozenosti vyloučena byla kromě smilstva na mrtvole a smilstva proti přirozenosti mezi osobami různého pohlaví toliko onanie, páchaná osobou jedinou, a vede k závěru, plynoucímu již z doslovu zákona, že smilstvo proti přirozenosti podle §u 129 I b) tr. zák. nelze omeziti způsobem, stížností zmíněným, nýbrž že sluší v ně zahrnouti každý čin, kterým hledáno nebo nalezeno bylo pohlavní ukojení na těle osoby téhož po-

hlaví (Sb. m. spr. č. 103). Při tom netřeba spolučinnosti zneužitě osoby, stačí pouhé dopuštění smilného činu, ovšem se vyžaduje u spolupachatele, pohlavně sotva vyvinutého, aby v činu postřehl jeho povahu jakožto smilstva proti přirozenosti. Tvrzení zmáteční stížnosti, jež blíže provádí též zmáteční stížnost Ferdinanda Z-a, že u mladistvých stěžovatelů ani této subjektivní náležitosti nebylo, vyvrací se poukazem na zjištění soudu nalézacího, že oba při svém stáří a tělesné své vyspělosti dobře věděli, co se s nimi tropí, a že též jich tvrzení, že při svém necudném styku s Josefem G-ou nic necítili, nezasluhuje víry, ježto oba nejen G-ou tělesně zneužití se dávali, nýbrž i sami vzájemně s údem si hráli. Nejde zde proto vůbec o předpoklady, z nichž stížnost Z-ova snaží se odvoditi právní neudržitelnost rozsudku ohledně stěžovatele. Poukaz zmáteční stížnosti na homosexuální sklon mohl by se týkati dle zjištěného skutkového stavu nanejvýše obžalovaného G-y, jenž si do odsouzení nestěžuje, nikoliv též obou stěžovatelů a netřeba se jím proto po stránce právnícké blíže zabývati. Rovněž nepadá na váhu, že nauka uznává přepis Šu 129 I b) trestního zákona zastaralým, dnešnímu právnímu citění neodpovídajícím, ježto úvaha tato de lege lata nemá významu. Ježto právní názor rozsudku odpovídá dosud platnému trestnímu zákonu, bylo obě zmáteční stížnosti jako bezdůvodné zavrhnouti.

Čís. 1601.

Zanedbání povinné péče (článek III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. ve znění Šu 42 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Předložení povinných výtisků úřadu není ještě započítím rozšiřování tiskopisu.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Zm I 66/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Liberci ze dne 7. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem článku III. zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., pokud se týče Šu 42 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud, uplatňujíc důvod zmátečnosti Šu 281 čís. 9 a) a 5 tr. ř., vytýká, že nalézací soud podřadil čin, z něhož jest obžalovaný viněn, skutkové povaze přečinu podle článku III. zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., nezjistiv, že bylo započato s rozšiřováním dotyčného tiskopisu. Nelze sice přehlédnouti, že není na soudu, by ve všech případech všechny podmínky pro zodpovědnost pachatelovu výslovně zjišťoval, a že povinnost ta krom zákonných známek skutkové podstaty nastává teprve, objeví-li se za hlav-